

— Но ти не го обаждай! — замолилъ се старецътъ. Не ме посрамай на старини. Азъ ще ти платя вола.

И старецътъ извадилъ и наброилъ на съседа си толкова, колкото той поискалъ.

Следъ нѣкой и други день синътъ открадналъ вола. Като видѣлъ, че не ще може да го укрие — взелъ, че го заклалъ.

Видѣлъ старецътъ това, отишълъ при сина си и му казалъ :

— Ти не ме послуша и открадна на съседа вола. Сега поне ме послушай. Преди да почнемъ да го ядемъ, хайде да се притеглимъ. Нека видимъ, кой колко ще придаде, следъ като го изядемъ.

Синътъ се съгласилъ. Притеглили се.

Яли, колкото яли — изяли вола. Когато отново се притеглили, бащата излѣзалъ три килограма повече, а синътъ — три килограма по-малко.

Това много очудило сина. А бащата рекълъ :

— Виждашъ ли, синко, че чуждото си е всѣкога чуждо? Не ти казахъ, но азъ платихъ предварително на съседа вола. И, когато отпосле ядохъ отъ него, ядохъ безъ страхъ и грижа, защото ядохъ своя стока. Ти виждашъ — придадохъ три килограма. А ти яде чуждото. Яде го, но съ страхъ. И грижа ти бѣше, да те не хванатъ. А на края виждашъ — ти не само че нищо не придаде, ами изяде три килограма и отъ себе си. Отсжди сега самъ, кое е по-хубаво.

Синътъ много се засрамиръ отъ тия думи на баща си. Той поискалъ прошка и се зарекълъ, никога вече да не краде.

Е. Кювлиевъ.

